

рая – съвсем обичайно за ранния и за зрелия Яворов – любовта е формулирана като интензивно *горене*, като блажен *блян*-постигане на *края*.

Създадените по-нататък творби (1899–1901) раздвижат, разклоняват и обогатяват семантиката на първоначално възникналия код *дух/душа*. *Духът* се оказва равнозначен не само на божествено просветление или на *слово*, той не само е *свободен*, но и почти априорно *окован*, *затворен* и – което изглежда невероятно за младия поет – *копнеещ по нирвана*:

*Орел затворен в клетка, тревожен дух отпада  
и дреме полусънен в желана самота...*  
(„Житейски дребни грижи“, 1901)  
(разр. м. Б.Д.)

Всъщност, ако изключим съвсем ранното „На родоските заточеници“ (1896), с нахвърления в него аналогичен образ („Сразен и турен в тясна клетка, / тъжовен гордия орел.../ копнее клетий, сам и болен.../ да би криле разперил волен“), за първи път в „Житейски дребни грижи“ се появява изцяло изчислена дефиниция на *духа* или по-точно – на едно от основните му проявления в Яворовата поезия. В характеризирането му като *animus* – трансцендентално възвисен и *хищник* – Яворов е неотстъпно последователен: „Демон“ (1906) и „Духът на възжелението“ (1907) детайлизират, метафизират и философизират точно този синтетично създаден образ на ранната творба. (Орловото или соколовото, въобще *хищническото* е по принцип отличителен белег на *мъжското* начало у Яворов („Калиопа“, „Милица“, „Павлета делия и Павлетица млада“), което от своя страна обяснява защо в „Да славим пролетта“ (1907) *Слънцето*, постулирано като *Мъжът* и като *дух*, имплицитно е насподобено с белезите на соларните птици: „Милион стрели на пламналия взор...“, „Виж ме в погледа грабливи...“.

Всъщност, декларативно поднесените значения в „Ду-